

"মৰমৰ সন্তানসকল – ব্ৰাহ্মণ হৈছে আটাইতকৈ উচ্চ (টিকনি) আৰু শূদ্ৰ হৈছে নীচ (ভৰি), যেতিয়া শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেতিয়াহে দেৱতা হ'ব পাৰিব।"

প্ৰশ্ন: তোমালোকৰ শুভ ভাৱনা কোনটো, যিটোৰ কাৰণে মনুষ্যই বিৰোধিতা কৰে?

উত্তৰ: তোমালোকৰ এইটো শুভ ভাৱনা থাকে যে এই পুৰণি সৃষ্টি শেষ হৈ নতুন সৃষ্টি স্থাপনা হৈ যাওঁক ইয়াৰ বাবে তোমালোকে কোৱা যে এই পুৰণি সৃষ্টি এতিয়া বিনাশৰ পথত। মনুষ্যই ইয়াৰো বিৰোধিতা কৰে।

প্ৰশ্ন: এই ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ মুখ্য নিয়ম কোনটো?

উত্তৰ: কোনো পতিত শূদ্ৰক এই ইন্দ্ৰপ্ৰস্থৰ সভালৈ লৈ আনিব নোৱাৰা। যদি কোনোবাই লৈ আহে তেন্তে তেওঁৰ ওপৰত পাপ লাগি যায়।

ওঁম শান্তি। আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি আত্মিক পিতাই বহি বুজায়। আত্মিক সন্তানসকলে জানে যে আমি নিজৰ কাৰণে দৈৱী ৰাজ্য পুনৰাই স্থাপনা কৰি আছো কিয়নো তোমালোক হৈছা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী, তোমালোকেহে জানা। কিন্তু মায়াই তোমালোককো পাহৰাই দিয়ে। তোমালোকে দেৱতা হ'বলৈ বিচৰা সেয়েহে মায়াই তোমালোকক ব্ৰাহ্মণৰ পৰা শূদ্ৰ কৰি দিয়ে। শিৱবাবাক স্মৰণ নকৰিলে ব্ৰাহ্মণ শূদ্ৰ হৈ যায়। সন্তানসকলে এইটো জানে যে আমি নিজৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছো। যেতিয়া ৰাজ্য স্থাপনা হৈ যাব তেতিয়া এই পুৰণি সৃষ্টি নাথাকিব। সকলোকে এই বিশ্বৰ পৰা শান্তিধামলৈ পঠিয়াই দিয়ে। এয়া হৈছে তোমালোকৰ ভাৱনা। কিন্তু তোমালোকে যে কোৱা সৃষ্টিখন শেষ হৈ যাব তেন্তে নিশ্চয় মানুহে বিৰোধিতা কৰিব। ক'ব যে ব্ৰহ্মাকুমাৰীসকলে এয়া কি কয়। বিনাশ, বিনাশ বুলিয়ে কৈ থাকে। তোমালোকে জানা যে এই বিনাশতেই বিশেষকৈ ভাৰতৰ আৰু সাধাৰণভাৱে জগতৰ লাভ হ'ব। এই কথা জগতৰ লোকে নাজানে। বিনাশ হ'লেতো সকলো মুক্তিধামলৈ গুচি যাব। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সম্প্ৰদায়ৰ হৈছা। আগতে আসুৰী সম্প্ৰদায়ৰ আছিল। তোমালোকক ঈশ্বৰে স্বয়ং কয় যে মামেকম স্মৰণ কৰা। এয়াতো পিতাই জানে যে সদায় স্মৃতিত কোনেও থাকিব নোৱাৰে। সদায় স্মৃতিত থাকিলেতো বিকৰ্ম বিনাশ হৈ যাব তেতিয়াতো কৰ্মভীত অৱস্থা হৈ যাব। এতিয়াতো সকলো পুৰুষাৰ্থী। যি ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেওঁৰেই দেৱতা হ'বগৈ। ব্ৰাহ্মণৰপিছত হৈছে দেৱতা। পিতাই বুজাইছে যে ব্ৰাহ্মণ হৈছে টিকনি (আটাইতকৈ উচ্চ) যেনেকৈ সন্তানসকলে বাজোলীৰ খেলে - প্ৰথমতে হৈছে মূৰ একেবাৰে উচ্চত। ব্ৰাহ্মণৰ সদায় টিকনি থাকে। তোমালোক হৈছা ব্ৰাহ্মণ। আগতে শূদ্ৰ অৰ্থাৎ নীচ আছিল। এতিয়া হৈছা উচ্চ ব্ৰাহ্মণ (টিকনি) পিছত দেৱতা হ'বগৈ। দেৱতা বুলি কোৱা হয় মুখক, ক্ষত্ৰিয় বুলি বাহক, বৈশ্য বুলি পেটক, শূদ্ৰ বুলি ভৰিক কোৱা হয়। শূদ্ৰ অৰ্থাৎ ক্ষুদ্ৰ বুদ্ধিৰ, তুচ্ছ বুদ্ধিৰ। তুচ্ছ বুদ্ধিৰ বুলি সেইসকলক কোৱা হয় যিয়ে পিতাক নাজানে আৰু পিতাৰ গ্লানি কৰি থাকে। সেইবাবে পিতাই কয় - যেতিয়াই ভাৰতত গ্লানি হয়, মই আহোঁ। যিসকল ভাৰতবাসী হয় পিতাই তেওঁলোকৰ সৈতে কথা পাতে। যদা যদাহি ধৰ্মস্য... পিতা ভাৰতলৈকে আহে। আন কোনো ঠাইলৈ নাহে। ভাৰতেই হৈছে অবিনাশী খণ্ড। পিতাও হৈছে অবিনাশী। তেওঁ কেতিয়াও জন্ম-মৰণত নাহে। পিতা অবিনাশী আত্মাসকলকে বহি শুনায়। এই শৰীৰটো হৈছে বিনাশী। এতিয়া তোমালোকে শৰীৰবোধ এৰি নিজকে আত্মা বুলি বুজিবলৈ ধৰিছা। পিতাই বুজাইছিল যে হোলীত কাকী (ৰুটি) তৈয়াৰ কৰা হয় তেতিয়া কাকী পুৰা জ্বলি যায়, ৰচিডাল নশ্বল। আত্মাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। ইয়াৰ ওপৰতে এইটো দৃষ্টান্ত দিয়া হৈছে। এইটো কোনো মনুষ্য মাত্ৰই নাজানে যে আত্মা অবিনাশী। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে আত্মা নিৰ্লেপ। পিতাই কয় - নহয়, আত্মাইহে এই শৰীৰ দ্বাৰা ভাল বা বেয়া কাম কৰে। এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি অন্য এটা লয় আৰু কৰ্মভোগ ভোগ কৰে, তেন্তে আত্মাই হিচাপ-নিকাচ লৈ নাহিল জানো, সেই কাৰণে আসুৰী সৃষ্টিত মনুষ্যই অপাৰ দুখ ভোগ কৰে। আয়ুসো কম হয় কিন্তু মনুষ্যই এই দুখকো সুখ বুলি ভাবি বহি আছে। তোমালোক সন্তানসকলে নিৰ্বিকাৰী হ'বলৈ কিমান কোৱা তথাপিও কয় বিহ অবিহনে আমি থাকিবই নোৱাৰো কিয়নো শূদ্ৰ সম্প্ৰদায়ৰ হয়। ক্ষুদ্ৰ বুদ্ধিৰ। তোমালোক হৈছা আটাইতকৈ উচ্চ ব্ৰাহ্মণ (টিকনি)। টিকনি হৈছে সকলোতকৈ উচ্চ। দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ। তোমালোক এই সময়ত দেৱতাসকলতকৈও উচ্চ হোৱা কিয়নো পিতাৰ লগত আছা। পিতাই এই সময়ত তোমালোকক পঢ়ায়। পিতা একান্ত বাধ্য সেৱক হৈছে। পিতা সন্তানসকলৰ একান্ত বাধ্য সেৱক হৈ নাযায় জানো। সন্তানসকলক জন্ম দি, প্ৰতিপালন কৰি, পঢ়াই, পুনৰ ডাঙৰ কৰি যেতিয়া বৃদ্ধ হয় তেতিয়া গোটেই সম্পত্তি সন্তানসকলক দি নিজে গুৰুৰ শৰণ লৈ কাষৰীয়া হৈ বহি থাকে। বানপ্ৰস্তু হৈ যায়। মুক্তিধামলৈ যাবলৈ গুৰুৰ শৰণ লয়। কিন্তু তেওঁলোকেতো মুক্তি ধামলৈ যাব নোৱাৰে। মা-পিতাই সন্তানসকলক চম্ভালে। ধৰি লোৱা, মাৰ বেমাৰ হ'ল, সন্তানে পায়খানা কৰি দিলে তেতিয়া পিতাই চাফা কৰিবলগীয়া নহয় জানো। তেন্তে

মা-পিতা সন্তানৰ চাকৰ নহ'ল জানো। গোটেই সম্পত্তি সন্তানক দি দিয়ে। বেহদৰ পিতাইও কয় - মই যেতিয়া আহোঁ তেতিয়া কোনো সৰু শিশুৰ ওচৰলৈ নাহোঁ। তোমালোক ডাঙৰ নহয় জানো। তোমালোকক বহি শিক্ষা দিওঁ। তোমালোকে শিৱবাবাৰ সন্তান হৈছা সেই কাৰণে বি. কে. বুলি কোৱা। তাৰ আগতে শূদ্ৰ কুমাৰ-কুমাৰী আছিল, বৈশ্যালয়ত আছিল। এতিয়া তোমালোক বৈশ্যালয়ত থাকোতা নহয়। ইয়াত কোনো বিকাৰী থাকিব নোৱাৰে। আঙুটা নাই। তোমালোক হৈছা বি. কে.। এই স্থান হৈছেই বি. কে. সকল থাকিবৰ বাবে। কোনোবা-কোনোবা একেবাৰে অকৰা সন্তান আছে যিয়ে এইটো নুবুজে যে শূদ্ৰ বুলি পতিত বিকাৰলৈ যোৱা সকলক কোৱা হয়, তেওঁলোকৰ ইয়াত থকাৰ অনুমতি নাই, আহিব নোৱাৰে। এয়া ইন্দ্ৰসভাৰ কথা। ইন্দ্ৰসভাতো এয়াই হয়, য'ত জ্ঞানৰ বৰষুণ হয়। কোনোবা বি. কে.ই যদি অপবিত্ৰক গোপনে সভাত বহুৱায় তেন্তে দুয়ো অভিশাপ পায় যে পাথৰ হৈ যোৱা। এয়া হৈছে সঁচা ইন্দ্ৰপ্ৰস্থ। এয়া কোনো শূদ্ৰ কুমাৰ-কুমাৰীৰ সংসংগ নহয়। দেৱতাসকল পবিত্ৰ হয়, পতিত হৈছে শূদ্ৰসকল। পতিতসকলক পিতা আহি পবিত্ৰ দেৱতা কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ আছে। গতিকে এয়া হৈ গ'ল ইন্দ্ৰসভা। যদি নোসোধাকৈ কোনো বিকাৰীক লৈ আহা তেন্তে বহুত শাস্তি খাবলগীয়া হয়। পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যায়। ইয়াত পাৰস বুদ্ধিৰ হৈ আছে নহয় জানো। গতিকে তেওঁলোকক (বিকাৰীক) যিয়ে লৈ আনে, তেৱোঁ অভিশাপ পাই যায়। তুমি বিকাৰীক গোপনে কিয় লৈ আহিলা? ইন্দ্ৰ (পিতা)ক সোধাও নাই। গতিকে কিমান শাস্তি পায়। এয়া হৈছে গুপ্ত কথা। তোমালোক এতিয়া দেৱতা হৈ আছে। বহুত নিয়ম আছে। অৱস্থাই বেয়া হৈ যায়। একেবাৰে পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ যায়। হয়ো পাথৰ বুদ্ধিৰেই। পাৰস বুদ্ধিৰ হ'বলৈ পুৰুষাথেই নকৰে। এইবোৰ হৈছে গুপ্ত কথা যিবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজিব পাৰা। ইয়াত বি. কে. থাকে, পিতাই তেওঁলোকক দেৱতা অৰ্থাৎ পাথৰ বুদ্ধিৰ পৰা পাৰস বুদ্ধিৰ কৰি আছে।

পিতাই মৰমৰ সন্তানসকলক বুজায় - কোনো নিয়ম নাভাঙিবা। নহ'লে তেওঁক 5 ভূতে ধৰি ল'ব। কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ - এই 5টা হৈছে আধাকল্পৰ ডাঙৰ ভূত। তোমালোকে ইয়ালৈ ভূতবোৰক আতঁৰ কৰিবলৈ আহিছা। আত্মা যি শুদ্ধ পবিত্ৰ আছিল সেই আত্মা অপবিত্ৰ, অশুদ্ধ, দুখী, ৰোগী হৈ পৰিল। এইখন সৃষ্টিত অথাহ দুখ আছে। পিতা আহি জ্ঞান বৰষে। তোমালোক সন্তানসকলৰ দ্বাৰাই কৰে। তোমালোকৰ কাৰণে স্বৰ্গ ৰচনা কৰে। তোমালোকেই যোগবলৰ দ্বাৰা দেৱতা হোৱাগৈ। পিতা নিজে নহয়। পিতাতো হৈছে সেৱক। শিক্ষকো বিদ্যাৰ্থীৰ সেৱক হয়। সেৱা কৰি পঢ়ায়। শিক্ষকে কয় - মই তোমালোকৰ একান্ত বাধ্য সেৱক হওঁ। কাৰোবাক বেৰিষ্টাৰ, ইঞ্জিনিয়াৰ আদি কৰি তোলে গতিকে সেৱক নহ'ল জানো। তেনেকৈ গুৰুলোকেও পথ দেখুৱাই দিয়ে। সেৱক হৈ মুক্তিধামলৈ লৈ যোৱাৰ সেৱা কৰে। কিন্তু আজি-কালিতো গুৰুৱে কাকো লৈ যাব নোৱাৰে কিয়নো তেৱোঁ পতিত। এজন সংগুৰুৱেই হৈছে সদায় পবিত্ৰ বাকী গুৰু লোকসকলো পতিত। এই গোটেই সৃষ্টিখনেই পতিত। পাৱন সৃষ্টি বুলি সত্যযুগক কোৱা হয়, পতিত সৃষ্টি বুলি কলিযুগক কোৱা হয়। সত্যযুগকে পুৰা স্বৰ্গ বুলি কোৱা হ'ব। ত্ৰেতাত দুটা ক'লা কম হৈ যায়। এই কথাবোৰ তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি পোৱা আৰু ধাৰণ কৰা। জগতৰ মনুষ্যইতো একোৱেই নাজানে। এনেকুৱাও নহয় যে, গোটেই জগতৰ লোক স্বৰ্গলৈ যাব। যি কল্পৰ আগতে আছিল, সেই ভাৰতবাসীয়েই পুনৰ আহিব আৰু সত্যযুগ-ত্ৰেতাত দেৱতা হ'বগৈ। তেওঁলোকেই আকৌ দ্বাপৰৰ পৰা নিজকে হিন্দু বুলি ক'ব। এনেয়েতো হিন্দু ধৰ্মত এতিয়ালৈকে মিসকল আত্মা ওপৰৰ পৰা আহে, সেইসকলেও নিজকে হিন্দু বুলি কয় কিন্তু তেওঁলোকতো দেৱতা নহ'ব নতুবা স্বৰ্গলৈ আহিব। সেইসকল তথাপিও দ্বাপৰ পিছত নিজৰ সময়ত আহিব আৰু নিজকে হিন্দু বুলি ক'ব। দেৱতাতো তোমালোকহে হোৱাগৈ, যাৰ আদিৰ পৰা অন্তলৈকে ভূমিকা আছে। এই ড্ৰামাত বহুত যুক্তি আছে। বহুতৰ বুদ্ধিত নবহে তেন্তে উম্ম পদো পাব নোৱাৰিব।

এয়া হৈছে সত্য নাৰায়ণৰ কথা। তেওঁলোকেতো মিছা কথা শুনায়, তাৰ দ্বাৰা কোনোবা জানো লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। ইয়াত তোমালোক প্ৰেক্ষিকেলত (বাস্তৱত) হোৱা, কলিযুগত হৈছেই সকলো মিছা। মিছা মায়া....ৰাৱণৰ ৰাজ্য হৈছেই মিছা। সত্যখণ্ড পিতাই স্থাপনা কৰে। এইটোও তোমালোক ব্ৰাহ্মণ সন্তানসকলে জানা, সেয়াও পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি কিয়নো এয়া হৈছে পঢ়া, কোনোবাই বহুত কমকৈ পঢ়ে তেতিয়া ফে'ল হৈ যায়। এই পঢ়াতো এবাৰেই হয়। তাৰ পিছততো পঢ়া কষ্টকৰ হৈ যাব। আৰম্ভণিতে মিসকলে পঢ়ি দেহ ত্যাগ কৰি গৈছে তেওঁলোকেতো সংস্কাৰ লৈ গৈছে। পুনৰ আহি পঢ়ে। নাম-ৰূপতো সলনি হৈ যায়। আত্মাইহে গোটেই 84ৰ ভূমিকা প্ৰাপ্ত কৰিছে, যিয়ে ভিন্ন-ভিন্ন নাম, ৰূপ, দেশ, কালত ভূমিকা পালন কৰে। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই কিমান ডাঙৰ শৰীৰ প্ৰাপ্ত কৰে। আত্মাতো সকলোৰে আছে নহয় জানো। ইমান সূক্ষ্ম আত্মা ইমান সৰু মহতো আছে। এই সকলোবোৰ অতি সূক্ষ্ম বুজিবলগীয়া কথা। মিসকল সন্তানে এইবোৰ ভালকৈ বুজে তেওঁলোকেই মালাৰ মণি হয়গৈ। বাকীসকলেতো গৈ পাই-পইচাৰ পদ পাব। এতিয়া তোমালোকৰ এয়া ফুলৰ বাগিচা তৈয়াৰ হৈ আছে। প্ৰথমে তোমালোক কাঁইট আছিল। পিতাই কয় - কাম বিকাৰৰ কাঁইট বৰ বেয়া। ই আদি-মধ্য-অন্ত দুখ দিয়ে। দুখৰ মূল কাৰণেই হৈছে কাম। কামক জয় কৰিলেই জগতজিৎ হ'বাগৈ, ইয়াতেই বহুত কঠিনতাৰ অনুভৱ কৰে। বহুত কঠিনতাৰে পবিত্ৰ

হয়। যিসকল কল্পৰ আগতে হৈছিল তেওঁলোকেই হ'ব। বুজি পোৱা যায় যে কোনে পুৰুষাৰ্থ কৰি উষ্টকৈও উষ্ট দেৱতা হ'বগৈ। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ, নাৰীৰ পৰা লক্ষ্মী হয়। নতুন সৃষ্টিত স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়ো পবিত্ৰ আছিল। এতিয়া পতিত। পাৱন আছিল তেতিয়া সতোপ্ৰধান আছিল। এতিয়া তমোপ্ৰধান হৈ গৈছে। ইয়াত দুয়োজনেই পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। এই জ্ঞান সন্ধ্যাসীয়ে দিব নোৱাৰে। সেইটো ধৰ্মই বেলেগ, নিবৃত্তি মাৰ্গৰ। ইয়াত ভগৱানেতো স্ত্ৰী-পুৰুষ দুয়োকৈ পঢ়ায়। দুয়োকৈ কয় এতিয়া শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ আকৌ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব লাগে। সকলোৱেতো নহ'ব। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰো ৰাজবংশ থাকে। তেওঁলোকে ৰাজ্য কেনেকৈ ল'লে - এয়া কোনেও নাজানে। সত্যযুগত এওঁলোকৰ ৰাজ্য আছিল, এইটোও বুজে কিন্তু সত্যযুগক আকৌ লাখ বছৰ বুলি কৈ দিলে তেন্তে এয়া অজ্ঞানতা নহ'ল জানো। পিতাই কয় - এয়া হৈছে কাঁইটৰ জংঘল। সেয়া হৈছে ফুলৰ বাগিচা। ইয়ালৈ অহাৰ আগতে তোমালোক অসুৰ আছিল। এতিয়া তোমালোক অসুৰৰ পৰা দেৱতা হৈ আছা। কোনে দেৱতা কৰি তোলে? বেহদৰ পিতাই। দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য আছিল তেতিয়া অন্য কোনো নাছিল। এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। যিসকলে বুজিব নোৱাৰে, তেওঁলোককে পতিত বুলি কোৱা হয়। এয়া হৈছে ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীসকলৰ সভা। যদি কোনোবাই চয়তানী কাম কৰে তেন্তে নিজকে অভিশপ্ত কৰি দিয়ে। পাথৰ বুদ্ধিৰ হৈ পৰে। সোণৰ বুদ্ধিৰ, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হওঁতাতো নহয় - প্ৰমাণ পোৱা যায়। তৃতীয় শ্ৰেণীৰ দাস-দাসী হ'বগৈ। এতিয়াও ৰজাসকলৰ ওচৰত দাস-দাসী আছে। এইটোও গায়ন আছে - কাৰোবাৰ মাটিত মিহলি হৈ যাব....। আগ্নেয় বোমাও বৰ্ষণ হ'ব, বিষাক্ত গেছ বোমাও বৰ্ষণ হ'ব। মৃত্যুতো নিশ্চয় আহিব। এনেকুৱা-এনেকুৱা বস্তু তৈয়াৰ কৰি আছে যে কোনো মনুষ্যৰ বা অস্ত্ৰ আদিৰ দৰকাৰেই নাথাকিব। তাতে বহি-বহি এনেকৈ বোমা এৰিব, তাৰ বতাহ এনেকৈ বিয়পিব যিয়ে তৎক্ষণাত শেষ কৰি দিব। ইমান কোটি মনুষ্যৰ বিনাশ হ'ব, এয়া জানো সাধাৰণ কথা! সত্যযুগত কিমান কম সংখ্যক থাকে। বাকী সকলো শান্তিধামলৈ গুচি যাব, য'ত আমি আত্মাসকল থাকো। সুখধামত হৈছে স্বৰ্গ, দুখধামত হৈছে এই নৰক। এই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। পতিত হৈ গ'লে দুখধাম হৈ যায় পুনৰ পিতাই সুখধামলৈ লৈ যায়। পৰমপিতা পৰমাত্মাই এতিয়া সকলোৰে সংগতি কৰি আছে গতিকে আনন্দিত হোৱা উচিত। মনুষ্যই ভয় কৰে, এইটো নুবুজে যে মৃত্যুৰ দ্বাৰাই গতি-সংগতি হ'বগৈ। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) ফুলৰ বাগিচালৈ যাবৰ কাৰণে ভিতৰত যি কাম-ক্ৰোধৰ কাঁইট আছে, সেয়া আঁতৰাই দিব লাগে। এনেকুৱা কোনো কৰ্ম কৰিব নালাগে যাৰ দ্বাৰা অভিশাপ পাবলগীয়া হয়।

(2) সত্যখণ্ডৰ মালিক হ'বৰ কাৰণে সত্য নাৰায়ণৰ সঁচা কথা শুনিব আৰু শুনাব লাগে। এই মিছা খণ্ডৰ পৰা কাষৰীয়া হৈ যাব লাগে।

বৰদান: স্ব-দৰ্শন চক্ৰৰ দ্বাৰা মায়াৰ সকলো চক্ৰক সমাপ্ত কৰোঁতা মায়াজিৎ হোৱা
নিজক নিজে জানি লোৱা অৰ্থাৎ 'স্ব'ৰ 'দৰ্শন' হোৱা আৰু চক্ৰৰ জ্ঞান জানি লোৱা অৰ্থাৎ স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। যেতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা তেতিয়া অনেক মায়াৰ চক্ৰ স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যায়। দেহবোধৰ চক্ৰ, সম্বন্ধৰ চক্ৰ, সমস্যাৰ চক্ৰ... মায়াৰ অনেক চক্ৰ আছে। 63 জন্ম এই অনেক চক্ৰত আৱদ্ধ হৈ থাকিলা এতিয়া স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱাৰ বাবে মায়াজিৎ হৈ গ'লা। স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা অৰ্থাৎ জ্ঞান যোগৰ ডেউকাৰে উৰন্ত ক'লালৈ যোৱা।

স্লোগান: বিদেহী স্থিতিত থাকা তেতিয়া পৰিস্থিতিক সহজে অতিক্ৰম কৰি যাব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!